

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.21.076/2017/5. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Budai Zoltán ügyvéd (cím) által képviselt I.rendű felperes neve I. rendű (cím) és II.rendű felperes neve II. rendű (cím) felpereseknek - a dr. Szikla Gergely ügyvéd ügyintézője mellett eljáró Burai-Kovács, Perlaki, Stanka, Szikla és Társai Ügyvédi Iroda (cím) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen szerződés létre nem jöttének megállapítása és egyéb iránt folyamatban lévő perében a Miskolci Törvényszék által 10.P.20.015/2017/16. számú ítélet ellen a felperesek által 17. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 nap alatt egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 6 750 (hatezer-hétszázötven) forint általános forgalmi adót tartalmazó 31 750 (harmincegyezer-hétszázötven) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a Magyar Államnak külön felhívásra 145 600 (száznegyvenötezer-hatszáz) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A felperesek, mint adósok és az alperes 2007. december 18. napjára keltezetten személyi kölcsön és hitelkártya szerződést kötöttek.

A szerződés 13. pontja értelmében a szerződés megkötésére a távértékesítés keretében kötött pénzügyi ágazati szolgáltatási szerződésekről szóló 2005. évi XXV. törvény alapján került sor. A szerződés 6. pontja szerint az ajánlott hitelösszeg 1 820 000 forint volt, 72 hónap futamidőre, mely ajánlatot a felperesek aláírásukkal láttak el. Az okirat 7. pontja szerint a telefonos egyeztetés alapján jóváhagyott kölcsön feltételei 1 820 000 forint kölcsönösszeg, 72 hónap futamidő, 14 %-os éves kamat, 21,9 %-os teljes hiteldíj-mutató, havi 5 642 forint adminisztrációs díj, havi 43 674 forint törlesztőrészlet voltak. Az első törlesztőrészlet esedékessége 2008. február 10. napján került meghatározásra.

Az okirat 8. pontja szerint a kölcsön összegéből 1 355 565 forint bankkölcsön kiváltása céljából került folyósításra, míg a fennmaradó 464 435 forintnak egyszeri kezelési költséggel csökkentett összegét az alperes a szerződésben megjelölt folyószámlára folyósította.

A szerződés 10. pontja szerint az ügyfelek kérték, hogy a bank későbbi időpontban, saját belátása és döntése szerint, hitelbírálatának eredményétől függően minimum 50 000 forint, maximum 300 000 forint megnyitott hitelkerettel hitelkártyát bocsásson ki a részükre azzal, hogy a bankot a bankkártya kibocsátásának kötelezettsége nem terheli. Ezen pont szerint a bank a bankkártya megküldésével egyidejűleg juttatja el az ügyfél részére a szolgáltatás kondícióit tartalmazó hirdetményt. A hitelkártyára vonatkozó szerződés akkor lép hatályba, valamint a hirdetmény rendelkezéseit az ügyfél oly módon ismeri el magára nézve kötelezőnek, ha a bankkártyát aktiválja. Amennyiben az ügyfél a szolgáltatást nem kívánja igénybe venni, az inaktív bankkártyát köteles megsemmisíteni. Az okiraton az ügyfelek aláírása fölött előbb 2007. december 11. napja került dátumként megjelölésre, majd a 11. áthúzásával a fölé 18. került beírásra.

A szerződésben feltüntetésre került az alperes neve és székhelye, a kölcsönszerződést **K. P. J.** és **T. P. J.** alperessel munkaviszonyban álló és együttes képviseleti jogosultsággal rendelkező munkavállalók írták alá.

A kölcsönszerződés hátoldalán tájékoztatás szerepelt az alperes által Központi Hitelinformációs Rendszer részére történő adatszolgáltatásról, valamint az ügyfelek személyes adatainak kezeléséről, a tájékoztatót a szerződéskötéssel egyidejűleg a felperesek aláírták.

A kölcsönszerződés 14. pontja szerint az ügyfél kijelentette, hogy az általa közölt adatok a valóságnak megfelelnek és a szerződéshez mellékelt általános szerződési feltételeket megismerte és elfogadta.

Az alperesnél a kölcsönszerződés létrejöttének idején hatályos személyi kölcsön és hitelkártya általános szerződési feltételek szabályozták az ügyfél részére nyújtott kölcsön feltételeit. Ezen ÁSZF 2.1. pontja szerint a bank a szerződés kapcsán az általános szerződési feltételeket a hirdetményt, a kamat és díjtételeket jogosult volt bármikor egyoldalúan az üzletszabályzat 2.6.13. pontjában írt esetekben és módon módosítani, a hatályban lévő szerződések vonatkozásában is.

A peres felek 2009. május 26-i dátum feltüntetése mellett a személyi kölcsönszerződést módosították akként, hogy az eredeti kölcsönszerződésben rögzített futamidő 28 hónappal meghosszabbodjék. Rögzítették, hogy a kölcsönszerződés ezen kiegészítéssel nem érintett rendelkezései változatlanul érvényben és hatályban maradnak. A módosítást az alperes részéről **Sz. Zs.** és **Szné. Sz. I.**, mint az alperesi társaság képviselőjére jogosult munkavállalók írták alá, a módosító okiratban az alperes neve és székhelye került feltüntetésre.

Figyelemmel arra, hogy a felperesek a szerződésből eredő fizetési kötelezettségeiknek nem tettek eleget, az alperes 2010. május 14. napján kelt nyilatkozatával a kölcsönszerződést felmondta.

Az alperes a 2014. évi XL. törvény (a továbbiakban: elszámolási törvény) szerinti elszámolási kötelezettségének eleget tett, az elszámolás felülvizsgált.

A felperesek keresetükben a kölcsönszerződés, annak módosítása és a felmondást tartalmazó okirat létre nem jöttének, ennek elutasítása esetén érvénytelenségének a megállapítását kérték. Álláspontjuk szerint az okiratok azért nem jöttek létre, mert a szerződéseken csupán az alperes neve és székhelye van feltüntetve, az nem tartalmazza a hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 3. számú melléklet 1.2. pontjában meghatározott adatokat, álláspontjuk szerint így hiányzik az alperes jogalanyiséga. Hivatkoztak továbbá arra is, hogy az alperes megszegte a képviselőre vonatkozó törvényi előírásokat, mivel a szerződést alperesi oldalról aláíró személyek vonatkozásában meghatalmazás és aláírási címpéldány csatolásra nem került, a szerződés erre nem is utal. Az okiratok azonosíthatatlan aláírásokat tartalmaznak, a

meghatalmazásokat utólag nem lehet pótolni. Állította, hogy a perben a Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 223. § (1) bekezdése, Ptk. 522. § (2) bekezdése, továbbá a Hpt. 47. § (1) és (2) bekezdése, valamint a 200. § (2) bekezdése is irányadó. Hivatkoztak továbbá arra is, hogy az alperes megsértette a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 196. § (1) bekezdés b) és d) pontjában foglaltakat, figyelemmel arra, hogy a szerződésen tanúk nem szerepelnek, a gazdálkodó szervezet üzleti körében kiállított okiratot szabályszerűen nem írták alá. Hivatkoztak arra is, hogy a szerződésnek nem volt hátoldala, amit aláírhattak volna, a szerződés érvényes létrejöttéhez pedig szükséges a hátoldali tájékoztató aláírása.

Állították továbbá a szerződés érvénytelenségét a Hpt. 7. § és 2. számú melléklet 10.2.a) pontja alapján, a Ptk. 209. § (1) és (3) bekezdése, valamint 209/A. § (2) bekezdése alapján, továbbá a Hpt. 213. § (1) bekezdés b), c) és d) pontjába ütközésére hivatkozva is.

Az alperes hatásköri kifogást terjesztett elő, illetőleg érdemben a felperesek keresetének elutasítását kérte. Utalt arra, hogy hiányoznak a megállapítási kereset Pp. 123. §-ában foglalt feltételei, egyébként a szerződés nem szenved olyan hibában, amely annak létre nem jöttét eredményezné. Állította, hogy a szerződést, illetőleg a szerződésmódosítást aláíró személyek az alperes képviseletre jogosult munkavállalói voltak. Amennyiben őket mégis álképviselőnek kellene tekinteni, úgy nyilatkozatukat az alperes jóváhagyta azzal, hogy a kölcsönt a felperesek részére folyósította.

Az elsőfokú bíróság a felperesek keresetét elutasította. Kötelezte a felpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 63 500 forint perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra szintén egyetemlegesen 109 200 forint eljárási illetéket. Rögzítette, hogy a perbeli kölcsönszerződés olyan forint alapú fogyasztói szerződés, melyre kiterjed a 2014. évi XXXVIII. törvény (továbbiakban: jogegységi törvény) hatálya, ezért az elszámolási törvény 37. § (1) bekezdésére tekintettel felhívta a felpereseket a jogkövetkezmény iránti kereseti kérelem előterjesztésére, mely felhívásnak a felperesek nem tettek eleget, ezért a felperesek érvénytelenségére vonatkozó kereseti kérelmét az elszámolási törvény 37. § (2) bekezdése alapján fenn nem tartottnak tekintette és nem vizsgálta.

A Pp. 27. § (1) és (2) bekezdésére tekintettel megállapította, hogy a perre a törvényszék rendelkeztet hatáskörrel.

A Ptk. 205. § (1) és (2) bekezdésére utalással, hivatkozva a Ptk. 523. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakra is rögzítette, hogy a kölcsönszerződés létrejöttéhez szükséges és egyben elégséges a kölcsönadó és kölcsönvevő pontos megjelölése, a kölcsönösszeg és a futamidő meghatározása. A kamat feltüntetésének hiánya a Hpt. 213. § (1) bekezdés c) pontja szerint a kölcsönszerződés érvénytelenségét okozza. A kölcsönszerződésben a kölcsön összege, a futamidő és a törlesztőrészlet, továbbá a kamat is meghatározásra került, ennek megfelelően a szerződés, annak módosítása, illetőleg a felmondó nyilatkozat is létrejött. Utalt arra, hogy a Hpt. 3. számú melléklet 1.2. pontjában megjelölt valamennyi azonosító adat feltüntetése a szerződés létrejöttéhez nem szükséges, bármely azonosító adat feltüntetésének elmaradása a jogképesség hiányát sem okozza.

Rögzítette, hogy különbséget kell tenni az aláírási képviseleti jog hiánya és a képviseleti jogosultság fennállásának igazolása hiánya között. A felperesek a keresetükben csak azt állították, hogy az alperes képviseletében eljáró személyek képviseleti jogosultsága nincs igazolva, azonban sem a Ptk. 522. § (2) bekezdéséből, sem 223. § (1) bekezdéséből, sem a Hpt. 47. § (1) bekezdéséből nem következik, hogy ez a szerződés létre nem jöttét vagy érvénytelenségét eredményezné. A szerződést az alperes képviseleti joggal rendelkező munkavállalói írták alá, így képviseleti joguk nem meghatalmazáson alapult.

A Pp. 196. § (1) bekezdésének megsértése szintén nem érinti a szerződés létrejöttét. Az alperes ellenkérelméhez csatolta a szerződés hátoldalán lévő, felperesek által is aláírt nyilatkozatot, ezért a felperesek alaptalanul hivatkoztak arra, hogy ennek aláírása hiányában a szerződés nem jött létre. Ezen hiányosság egyébként esetlegesen csupán a szerződés érvénytelenségét okozná.

Utalt arra, hogy a törvényi elszámolásra vonatkozó alperesi közlésre a szerződés létrejötte után került sor, ezért annak megfelelő alakísága nem a szerződés létre nem jötte körében vizsgálendő.

Megállapította, hogy a felperesek marasztalási keresetet is előterjeszthettek volna, ezért a megállapítási kereset Pp. 123. §-ában foglalt feltételek sem álltak fenn.

A Pp. 78. § (1) bekezdése alapján rendelkezett a perköltség megfizetéséről, a per tárgyának értékeként 1 820 000 forintot állapított meg. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 59. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felpereseket a le nem rótt kereseti illeték megfizetésére is.

Az ítélet ellen a felperesek terjesztettek elő fellebbezést, melyben kérték az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását a felperesek kereseti kérelme szerint vagy az ítélet hatályon kívül helyezését.

Állították, hogy az elsőfokú bíróság megalapozatlanul és törvénysértően állapította meg, hogy a kölcsönszerződés 2000. év december 18. napján jött létre, mivel ők azt ténylegesen **M.-on**, 2007. december 11-én írták alá. Ez tehát hamisított tartalmú szerződés, bűncselekményen alapszik és az semmiféle bírósági ítéletnek alapja nem lehet. Az eredeti szerződés megkötésének helye és ideje nem tisztázott. A módosított szerződés helyiségneveként **B.**, dátumaként 2009. május 26. napja van feltüntetve, azonban ők a szerződés módosítást otthon írták alá, az tehát nem **B.-en** kelt. Utalt arra, hogy miután az elsőfokú bíróság hamisított tartalmú okirat alapján döntött, ez már önmagában hatályon kívül helyezési ok.

Hivatkoztak arra is, hogy a per nem tartozik a jogegységi és elszámolási törvény hatálya alá, hiszen az hitelkártyát is érint, erre tekintettel az elsőfokú bíróság jogszabálysértően járt el, amikor érvénytelenség megállapítása iránti keresetüket nem vizsgálta. Az elszámolási törvény hatálya csak a tisztességtelenül felszámított árrésre és egyedileg meg nem tárgyalt feltételekre terjed ki, a Hpt. 213. § (1) bekezdés b), c) és d) pontjában hivatkozott érvénytelenségi okokra nem. Hivatkoztak arra is, hogy a 2013. évi CLXXVII. törvény (Ptk.) 1. §-ára figyelemmel a 2014. március 15-e előtt keletkezett tényekre és jogviszonyokra az 1959. évi IV. törvényt kell alkalmazni, amely egyértelműen kizárja, hogy ezen jogviszonyokra és szerződésekre a jogegységi, illetőleg elszámolási törvények alkalmazhatóságát.

Továbbra is állították, hogy a Hpt. 3. számú melléklet 1.2. pontjában meghatározott valamennyi azonosító adat feltüntetésének hiányában a szerződés nem jött létre. A Hpt. rendelkezései, mint lex specialis megelőzik a Ptk. és Gt. előírásait. Nem vitatottan az alperes a Gt. és Ptk. szerint bejegyzett jogi személy, azonban a kölcsönszerződés megkötésekor a Hpt. szabályait be kell tartania.

Álláspontjuk szerint a szerződésben nem szerepel a Hpt. 213. § (1) bekezdés b), c) és d) pontjában előírt követelmény, ezért az teljes egészében semmis és ugyanezen törvényi előírások hiánya miatt nem jött létre.

Állításuk szerint a Ptk. képviseltről szóló szabályai között nincs olyan előírás, mely szerint az aláírási képviseleti jog hiánya és a képviseleti jogosultság fennállása igazolásának hiánya között különbséget kellene tenni, ennek szabályai szerint, ha valaki más nevében akar szerződést kötni és a szerződés írásbeli alakhoz van kötve, akkor a képviseleti jogosultságot igazoló meghatalmazást vagy cégkivonatot kötelesek a szerződés mellé tenni és azt a másik fél részére átadni.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Utalt arra, hogy a szerződéskötés helye és ideje sem alaki, sem tartalmi kelléke a kölcsönszerződésnek, a szerződéskötés dátumának feltüntetése a szerződésnek nem is érvényességi kelléke. Egyébként a felpereseknek kellett volna bizonyítania, hogy ők nem 18-án, hanem 11-én írták alá a szerződést. A javítás miatt nem lehet megállapítani, hogy az okirat hamisított lenne, hiszen nem a felperesi nyilatkozatok kerültek módosításra. Állította, hogy a kölcsönszerződés az elszámolási törvény hatálya alá tartozik, a szerződésben lényegében két szerződést kötöttek a felek, egy fogyasztási kölcsön és egy hitelkártya szerződést, a felperesek azonban a fogyasztási kölcsönszerződés létre nem jöttének megállapítását kérték. Továbbra is állította, hogy a fogyasztási kölcsönszerződés írásban létrejött.

Az ítélet tábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A fellebbezés nem alapos.

Az ítélet tábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárásában lényeges eljárási szabálysértés nem történt, további bizonyítás lefolytatása nem szükséges, az ítélet hatályon kívül helyezésének indoka nincs. Az elsőfokú bíróság a tényállást feltárta, abból helytálló jogi következtetésekre jutott, melyekkel az ítélet tábla egyetértett, azokat megismételni nem kívánja.

Az elsőfokú bíróság helytállóan alkalmazta a 2014. évi XL. törvényt (elszámolási törvény) 37. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakat.

Az elszámolási törvény 37. § (1) bekezdése szerint a törvény hatálya alá tartozó szerződések tekintetében a szerződés érvénytelenségének vagy a szerződés egyes rendelkezései érvénytelenségének megállapítását az érvénytelenség okától függetlenül a bíróságtól a fél csak az érvénytelenség jogkövetkezményeinek alkalmazására és a felek közötti elszámolásra is kiterjedően kérheti. Ha a bíróság felhívása ellenére a fél az érvénytelenség jogkövetkezményének levonását nem kéri, nem jelöli meg az alkalmazni kért jogkövetkezményt, úgy az elszámolási törvény 37. § (3) bekezdése szerint akként kell tekinteni, hogy az érvénytelenség megállapítása iránti kereseti kérelmet nem tartja fenn.

Az elszámolási törvény 37. §-ának alkalmazhatósága a felperesi állásponttal ellentétben valamennyi, a szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti kereseti kérelemre kiterjed, függetlenül attól, hogy a felperes a szerződés érvénytelenségének megállapítását mely jogszabályhelyre hivatkozással kéri. Kiterjed tehát az elszámolási törvény 37. § (1) és (2) bekezdésének alkalmazhatósága a Hpt. 213. § (1) bekezdés b), c) és d) pontjában szabályozott érvénytelenségi okokra alapított keresetre is. Az elszámolási törvény hatálya alá tartozik valamennyi, 2004. május 1. napja és a 2014. évi XXXVIII. törvény (jogegységi törvény) hatályba lépésének napja között kötött fogyasztói kölcsönszerződés, amely árfolyamrést, illetőleg egyoldalú szerződés módosításra lehetőséget adó szerződési kikötést tartalmaz. Az elszámolási törvény ugyanakkor az 1. §-ba foglalt utaló szabály folytán nem alkalmazható a jogegységi törvény 1. § (2) bekezdés a) pontja szerint a hitelkártyához vagy fizetési számlához kapcsolódó kölcsönszerződésekre. A szerződés minősítése során azonban nem pusztán annak fejrésze veendő figyelembe. A felperesek által támadott kölcsönszerződés fejrészeiben valóban az szerepel, hogy az személyi kölcsön és hitelkártya szerződés, azonban ez az okirat lényegében személyi kölcsönszerződést tartalmaz, mely személyi kölcsönszerződés értelmében az alperes 1 820 000 forint összegű kölcsönt nyújtott a felpereseknek részben más bankkölcsön kiváltása céljából, kisebb részt pedig azt bankszámlára folyósította. Ebben a szerződésben kizárólag személyi kölcsön folyósításáról rendelkeztek. A szerződés 10. pontjában az

ügyfél ugyan kérte, hogy a bank későbbi időpontban, hitelbírálat eredményétől függően ott meghatározott minimum és maximum összeg között külön nyújtson részére hitelkeretet és azzal együtt bocsásson hitelkártyát a rendelkezésére, azonban ezen pontban az is rögzítésre került, hogy a bankkártya kibocsátásának kötelezettsége a bankot nem terheli, a bankkártyára külön kondíciókat tartalmazó hirdetmény és szerződés vonatkozik. A felperesek által támadott szerződés tehát lényegében két jogügyletet foglal magában: egy létrejött személyi kölcsönszerződést, másrészt egy később megkötendő hitelkártya szerződésre vonatkozó nyilatkozatot. A felperesek ugyanakkor keresetükben kizárólag a személyi kölcsönszerződés vonatkozásában éltek igénnyel, a per irataiból az sem megállapítható, hogy a hitelkártya szerződés a felek között egyáltalán létrejött-e, a hitelkártya megküldésre került-e a felperesek részére, azt aktiválták-e. Figyelemmel arra, hogy a személyi kölcsönszerződés rész az okiratból elkülöníthető és a felperesek keresete kizárólag erre vonatkozik, erre az elszámolási törvény hatálya kiterjed.

A személyi kölcsönszerződés részét képező személyi kölcsön- és hitelkártya általános szerződési feltétel 2.1. pontja szerint a bank a szerződés kapcsán az általános szerződési feltételeket, a hirdetményt, kamat- és díjtételt egyoldalúan is jogosult volt módosítani, azaz a szerződés a jogegységi törvény 4. § (1) bekezdése szerinti szerződési kikötést tartalmaz, azaz arra a jogegységi és elszámolási törvény hatálya is kiterjed.

Rögzíti az ítéletábla, hogy a pénzügyi intézmény az elszámolási törvényben meghatározott elszámolásra az 58/2014. (XII.17.) MNB rendelet 1. számú melléklete szerinti szerkezetű és tartalmú értesítő levélben volt köteles tájékoztatást nyújtani a fogyasztó részére, mely követelményeknek az alperes által készített elszámolás aláírás hiányában is megfelel.

A felperesek által fellebbezésükben hivatkozott, a Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatályba lépésével összefüggő átmeneti- és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény (Ptké.) kizárólag a Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatályba lépésével összefüggő, annak alkalmazhatóságára vonatkozó rendelkezéseket tartalmaz, az abban foglaltak az egyéb törvények hatályát, így az elszámolási- és jogegységi törvény hatályát, alkalmazhatóságát sem érintik. Az adott kölcsönszerződés megkötésének időpontjától függően tartozhat az 1959. évi IV. törvény vagy a 2013. évi V. törvény hatálya alá is, ettől függetlenül, amennyiben a jogegységi törvény 1. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelel, úgy a jogegységi, elszámolási törvény hatálya alá tartozik. A felperes hivatkozásával ellentétben az elszámolási törvényben meghatározott két jogkövetkezmény az érvényesség, illetőleg hatályosság nyilvánítás az 1959. évi IV. törvényben is szerepel, annak 237. § (2) bekezdése rendelkezik mind a szerződés hatályossá nyilvánításáról, mind annak érvényesség nyilvánításáról.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság helytállóan járt el, amikor a felperest felhívta az elszámolási törvény 37. § (1) bekezdése szerint érvénytelenségi kereseti kérelmével kapcsolatosan jogkövetkezmények levonására irányuló kereset előterjesztésére, és mivel a felperesek a felhívásnak nem tettek eleget, helyesen tekintette akként az elszámolási törvény 37. § (2) bekezdése alapján, hogy az érvénytelenség megállapítása iránti keresetüket nem tartják fenn.

A felperesek megalapozatlanul hivatkoztak fellebbezésükben arra is, hogy a perbeli szerződés hamisított tartalmú lenne. A szerződés létrejöttének időpontja nem minden esetben esik egybe azzal az időponttal, amikor a felperesek, mint adósok a szerződést aláírják. Az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 213. § (1) bekezdése szerint távollévők között a szerződés akkor jön létre, amikor az elfogadó nyilatkozat az ajánlattevőhöz megérkezik. A perbeli szerződés 13. pontjában utal arra, hogy a szerződés a távértékesítés keretében kötött pénzügyi ágazati szolgáltatási szerződésekről szóló 2005.

évi XXV. törvény hatálya alá tartozik, melyből következtethető, hogy a szerződés távollévők között jött létre.

A szerződés esetleges téves keltezése ugyanakkor sem a szerződés létre nem jöttét, sem annak érvénytelenségét nem okozza. Amennyiben ennek jelentősége van, az arra hivatkozó fél az általános szabályok szerint bizonyíthatja, hogy ténylegesen a szerződés nem az ott megjelölt időpontban jött létre. Önmagában a szerződésen szereplő dátum kijavítása pedig semmilyen formában nem bizonyítja a szerződés egyéb rendelkezéseinek „hamisított” voltát, a felperesek maguk sem jelölték meg azon rendelkezéseket, melyek álláspontjuk szerint a tényleges megállapodásuktól eltérően kerültek rögzítésre.

A felperesek által hivatkozott Hpt. 3. számú mellékletének 1.2. pontja csupán az adott pénzügyi intézmény, mint jogalany azonosításra szolgáló adatait sorolja fel; sem a Hpt., sem a Ptk., sem más jogszabály nem írja azt elő, hogy a pénzügyi intézmény által megkötött szerződések létrejöttéhez vagy érvényességéhez a szerződésnek valamennyi, itt felsorolt azonosító adatot tartalmaznia kellene. Csupán az szükséges, hogy a pénzügyi intézmény, mint hitelező beazonosítható legyen, amelyhez a felsorolt azonosító adatok egy részének megadása is elegendő. A perbeli szerződésekben szereplő adatokból a hitelező kellően azonosítható.

A Hpt. 3. számú melléklet 1.2. pontjában írtak megsértésére alapított felperesi hivatkozással kapcsolatosan az ítéltábla utal arra, hogy a következetes bírói gyakorlat szerint más jogerős szabályokat sértő rendelkezés a polgári jog szempontjából akkor érvénytelen, ha más jogági törvény kifejezetten rögzíti, hogy az adott jogi norma megsértése egyúttal a szerződés érvénytelenségét is okozza, vagy ha ez a törvény értelmezéséből, az összes körülményből nyilvánvalóan megállapítható (BDT2006. 1450., BDT2000. 97.). A Hpt. rendelkezései a mellékletben foglaltak megsértéséhez nem fűzik a semmisség jogkövetkezményét, ezért önmagában az, hogy esetlegesen valamennyi azonosító adatot a kölcsönszerződés nem tartalmaz, a szerződés semmisnek nem minősülhet.

Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság által a képviselőlet vonatkozásában kifejtettekkel is.

A Hpt. 47. § (1) bekezdése szerint cégjegyzésre és hitelintézet nevében pénzügyi szolgáltatási tevékenységgel kapcsolatos kötelezettségvállalásra részvénytársasági vagy szövetkezeti formában működő hitelintézet esetén két igazgatósági tag, illetve két ügyvezető együttesen jogosult, a Hpt. 47. § (2) bekezdése szerint az együttes aláírási jog a hitelintézet igazgatósága által jóváhagyott belső szabályzatban rögzített eljárási rend szerint együttes aláírási jogként átruházható. A Hpt. 47. § (2) bekezdése alapján amennyiben a fél kéri, az ügyfél kérésére be kell mutatni a hitelintézet nevében kötelezettségvállalók aláírási jogát meghatározó belső szabályzatot, azonban a felperesek maguk sem hivatkoztak arra, hogy a szerződés megkötése során ezt kérték volna. A perben a közhiteles cégnyilvántartás csatolásával az alperes igazolta, hogy a szerződést aláíró **K. P. J.** a cégnyilvántartás (13/2906 bejegyzése szerint 2004. augusztus 16-tól 2012. április 24-ig) és **T. P. J.** (13/3325 bejegyzés szerint 2006. március 24-től 2012. április 24-ig) a cég képviselőjére együttes képviselői móddal jogosult volt. A szerződés létrejötté, érvényessége szempontjából annak sincs jelentősége, hogy a szerződést aláíró személyek aláírása esetlegesen nem azonosítható a felperesek által.

A Hpt. 213. § (1) bekezdés b), c) és d) pontjának esetleges megsértése pedig az ott írtak szerint a szerződés érvénytelenségét okozza, érvénytelen kizárólag létrejött szerződés lehet. Önmagában tehát ezen rendelkezések esetleges megsértése a szerződés létre nem jöttét nem okozhatja.

Az ítéltábla mindezekre tekintettel a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét, utalva annak helyes jogi indokaira is, helybenhagyta.

Az ítéletábra a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező felpereseket az alperes másodfokú perköltségének megfizetésére, melynek mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, valamint (5) bekezdése és (6) bekezdése alapján állapított meg, figyelemmel arra, hogy a másodfokú eljárásban tárgyalás megtartására nem került sor, az alperesi jogi képviselő mindösszesen egy 3,5 oldalas ellenkérelmet szerkesztett.

Az ítéletábra kötelezte továbbá az illetékekfeljegyzési jogban részesült felpereseket a le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

Debrecen, 2018. február 20.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Gárdosi Judit s.k. előadó bíró, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -